

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. január 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MEGHALNI AZ ÚRBAN – ÉLNI AZ ÚRNAK

Énekek: 425,1-4; 622; 656

Alapige: 5Móz 34,1-5

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük, hogy nemcsak Ábrahám Uraként szólíthatunk meg és imádhathatunk, hanem Jézus Krisztus által mennyei Atyának nevezhetünk téged, ég és föld teremtető, fenntartó, megtartó Istene. Köszönjük neked, hogy amint Ábrahámhoz szóltál, úgy hozzánk is, és mióta Ábrahámmal beszéltél, olyan sokakkal közölted a te hívásodat, küldésedet, mindazt, amire őt megbíztad, átadtad azt a feladatot, amit neki kellett elvégeznie.

Köszönjük, hogy fogsz is szólani mind a világ végéig, amíg Jézus Krisztus vissza nem jön, nem fog elhalkulni a bizonyágtétel, az ige. És köszönjük neked, Urunk, hogy felhasználsz ebben eszközöket, szolgálakat, felhasználsz bennünket is mindnyájunkat, hogy mi is hirdessük a szabadítás örömhírét.

Köszönjük, Urunk, hogy nemcsak úgy fordulhattunk hozzád, hogy halljuk szent szavad, hanem meghallhattuk: „szent kegyelmed nekem az én örömöm, utamon ez vezessen”. Köszönjük, hogy meg is tartasz bennünket a hit útján, és egyszer majd égbe viszed gyermeked sasszárnyakon, egyszer majd felemelnek az angyalok bennünket innen, ebből a nyomorúságos világból, ahol olyan sok a bűn, kísértés, megkötöttség, szenvedés és gyász. Különféle betegségek vesznek körül bennünket, mint ez a járvány is, ami itt van az egész világon.

Engedd meg, hogy a szívünk sóhajtozzon és vágyakozzon a mennyei után, és az odafenn valókat keressük, ahol Krisztus van, és ne a földieket! Fogadd hálánkat azért is, amiért hordozol bennünket itt a földön, és kérünk, hogy ezen az istentiszteleten ajándékozz meg bennünket mennyei örömhírekkel, igéd áldott üzenetével, Urunk, itt a templomban és mindazon a helyen, ahol téged segítségül hívnak a mi testvéreink!

Kérünk téged, végy körül bennünket, és szentelj meg a te igéddel, mert a te igéd az igazság!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését olvasom a Mózes 5. könyve 34. fejezetének az első öt verséből. A megnevezett helyen így szól hozzánk az ige: *„Ezután fölment Mózes Móáb síkságáról a Nebó-hegyre, a Piszgá tetejére, amely Jerikóval szemben van, és az ÚR megmutatta neki az egész földet: Gileádot Dánig, és az egész Naftálit, Efraim és Manassé földjét, Júda egész földjét a nyugati tengerig, a déli tartományt és Jerikónak, a pálmafák városa völgyének környékét Cóarig. És azt mondta neki az ÚR: Ez az a föld, amelyet esküvel ígértem meg Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, és azt mondtam: utódaidnak adom. Megengedtem neked, hogy szemeddel lásd, de nem mész be oda. Ott, a Móáb földjén halt meg Mózes, az ÚR szolgája az ÚR szava szerint.”*

Kedves testvérek, lassan befejeződik Mózes ötödik könyvének olvasása, mára ugyan nem ez a fejezet van kiírva, hanem a 32. fejezetnek a vége, de ott majdnem ugyanerről olvasunk. Tudniillik arról, hogy Isten így szól Mózeshez: „Menj föl ide, az Abárim-hegységbe, a Nebó-hegyre, amely Móáb földjén van, Jerikóval szemben. Nézd meg Kánaán földjét, amelyet Izráel fiainak tulajdonába adok. Azután meghalsz a hegyen.” Azonban szeretném, ha nemcsak erre a mondanivalóra figyelnénk ma, Mózes halálára vagy elköltöztetésére, hanem arra a 32., 33. és 34. részre, amely a Mózes könyveinek az utolsó szakasza! Amelyikben Mózes éneke, aztán Mózes áldása, és végül Mózes halála van leírva, aki 120 éves korában halt meg a Piszga tetején.

Most azonban nem arról szeretnék beszélni, hogy hogyan halt meg Mózes. Sokakkal találkoztam, főleg idősekkel, akik azt kérdezték tőlem: tiszteletes úr, hogyan lenne jó meghalni? Persze, mindenki elmondta, hogy természetesen jó vénségben, azt is mondták nekem sokan: csak este lefeküdni, és reggel nem felkelni! De ne úgy, hogy kiszolgáltatott legyek, ne úgy, hogy a családomat terheljem az ápolásommal!

Valóban sokaknak megfogalmazódik a szívében az, hogy hogyan lenne jó meghalni, és most ne Mózes halálára figyeljünk, hanem sokkal inkább az életére! Bennünket se az foglalkoztasson elsősorban, hogy milyen a jó halál, hanem arra, hogy milyen a jó élet, hogyan kellene élni!

Mózes könyveiből inkább ez árad felénk: Mózes halála csak egy kicsi rész, de nagyon sok rész szól az életéről! Nem arról, hogy Mózes *hogyan halt meg*, hanem arról, hogy Mózes *hogyan hitt az Úrnak, hogyan bízott benne*, hogyan szerette az ő Istenét. Hogyan emelte fel őt Isten, hogyan adott neki erőt a holnapra, a holnaputánra, a feladatra, a szolgálatra, egészen addig, míg haza nem vitte.

Éppen ezért, sokkal fontosabb az, hogy hogyan éljünk, mert van valami összefüggés az életünk és a haláluk között! Meg fogjuk látni! Sokan foglalkoznak aztán azzal is, hogy mi lesz a halál után, de szeretném, ha ma a szívetekben az a vágy gerjedne fel, hogy mi van a halál előtt, hogyan élt Mózes! És azért fogok hivatkozni a hálaadó énekére, erre az áldásra, amellyel Mózes megáldja az Izráel nemzetségeit, mert sokkal nagyobb üzenet számunkra az, hogy ő hogyan volt részese annak az isteni kegyelemnek, szeretetnek, irgalomnak, amelyet Isten kiárasztott az ő népére, Izráelre.

Ne az a vágy legyen a szívében, hogy mi is 120 évesen haljunk meg, mint Mózes, ráadásul elmondja Isten ígéje, hogy szemei nem homályosodtak meg, ereje nem fogyott el, fel is tudott menni a Piszga tetejére segítség nélkül! Minden bizonnyal még jó erőben volt, és Isten 120 évesen zárta le az ő életét és a szolgálatát is. Felvitte Isten a hegyre, ott volt vele, és nem birodalmat adott neki, mert csak meglátta az Ígéret földjét, de birodalom helyett, amelyben élhet, bizodalom adott a szívébe, mely által élhet. Azt mondta Isten: meg fogod látni, de nem mégy be oda! Ez a birodalom nem

lesz a tied, de annak örülj Mózes, hogy bizodalmad van az Úrban! Nekünk is az a fontos, testvérek, hogy bizodaljunk legyen az Úrban, és legyünk az ő gyermekei!

Mózes éneke a 32. fejezetben van leírva. Mielőtt meghal, éneket mond az élete végén. De nézzük meg, hogy ő már korábban is énekelt! A Mózes 2. könyvének 15. fejezetében hangzik fel ez a csodálatos ének. Még gyermekkoromban tanultam aranymondásként: „áldott az Úr, lovat lovasával tengerbe vetett”; és énekel ott a szabadításról. Az élete végén pedig nem a szabadításról énekel, hanem a Szabadítóról! Persze ott is az Úrra mutat, hogy áldott az Úr, mert lovat lovasával tengerbe vetett, de a Mózes 5. könyvének 32. fejezetében pedig a Szabadítóról énekel.

Ennek az éneknek egy nagyon fontos sorát szeretném kiemelni a 39. és 40. versekből, ahol azt olvassuk: „Most lássátok meg, hogy én, csakis én vagyok egyedül – tudniillik az Úr –, és nincs Isten kívülem! Én ölk és elevenítek, én sebzek meg, és én gyógyítok, és nincs, aki megszabadítson kezemből.” Amikor Mózes az Úrral találkozik a csipkebokornál, és Isten szól hozzá, akkor ott hangzik egy beszélgetés, amikor Isten azt mondja: majd mondd azt a fáraónak, hogy „a Vagyok küldött téged, mert én vagyok!” Ott azon van a hangsúly, hogy „vagyok”. Azért, mert ott Isten léte, jelenléte a fontos Mózes számára, hogy „én veled vagyok, vagy veled leszek”. A „Vagyok” küldött téged!

Amikor Mózes énekel az élete végén, ott nem a „vagyok”-on van a hangsúly, hanem a személyes névmáson, hogy „én”. Tehát nem úgy hangsúlyozzuk, hogy én „vagyok”, hanem úgy, hogy „én” vagyok! Én most értettem meg, hogy amikor Jézus Krisztus beszél, és azt mondja: „én vagyok”, akkor ott sem azon van a hangsúly, hogy én „vagyok”, hanem azon, hogy „én” vagyok! „Én vagyok az Isten Fia!” Az „én”-en van a hangsúly. Tudniillik, Isten létéről felemeli a tekintetet számunkra az ige Isten lényére, és Mózes erről beszél!

Ott a léte fontos, hogy nincs egyedül a nép élén, hanem az Úr megy előttük nappal felhő-, éjjel tűoszlopban. Itt meg nem a léte fontos számára, hanem a lénye, mert a hívő embernek a hit általi tapasztalatok által, az Isten megmutatott irgalma és kegyelme által egyre nagyobb és egyre több ismerete lesz arról, hogy ki az az „én”. Mózesnek rá kellett irányítania a figyelmét Őrá: „én ölk, és én elevenítek. Én sebzek meg, és én gyógyítok.” Ezzel Isten lényét úgy kellett megénekelni, hogy nincs rajta kívül, aki ezt elmondhatja. Nincs rajta kívül Isten, csak legfeljebb vélt, képzelt vagy kreált Istenek vannak, amik bálványok.

Ézsaiás is azt mondja az egyik helyen: „én, én vagyok az Úr!” Kétszer is kiemeli, tehát ezen van a hangsúly. Jézus azt mondja: „Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.” Ez pedig nem Jézus létére, hanem a lényére utal. Tudniillik, ha nem hiszitek, hogy én vagyok az, akit megígért Isten Ádám atyánknak, akit megígért Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, akit hirdettek a próféták, akit kiábrázolt a szertartás az istentiszteleten, a templomban, Jeruzsálemben, és akiről beszéltek az áldozatok. „Én vagyok.” Itt az „én” lesz a hangsúlyos. Erről énekel tehát Mózes.

Nagy szükség van arra, testvérek, hogy a hívő ember gyakorolja magát itt a földön az énekekben! Miért? Azért, mert énekelni odaát is fogunk, akik Jézus Krisztus véérért bekerülünk a mennyei hazába. Másért nem lehet bekerülni, ez világos, hacsak ő helyet nem készít nekünk, akkor oda be nem megyünk, és ott nem lesz helyünk! De ezt az éneket el kell kezdeni most, és Mózes elkezd gyakorolni, behangolni, beénekelni. Tudjátok miért? Azért, mert ott ezt fogja csinálni. Milyen csodára készül Mózes, mert tudja, hogy abba a hazába megy, ahol minden más elcsitul!

Amit a Bibliából tudunk: elcsitulnak rangviták, hogy ki a nagyobb, ahogy a tanítványok is vitatkoztak egymás között. Ott nem lesz ilyen rangvita, hogy ki a nagyobb, mert aki itt a legkisebb, az is nagyobb lehet az Isten országában! Elcsitulnak a kétkedések, amilyen Tamásé is volt, hogy „én semmiképpen el nem hiszem, hacsak nem látom”. Elcsitul Péter félelme, mint amikor a főpap udvarában háromszor tagadta meg az ő Krisztusát, az ő drága Mesterét, akit pedig szeretett. Elcsitulnak azok a problémák, amelyek Mózes és a nép között voltak. Emlékeztek, mit szenvedett sokszor Mózes a néptől? Rajta töltötték ki a bosszút. Isten ellen lázadtak fel tulajdonképpen, csak őt nem látták, és azt bántották, akit láttak. „Miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?” Ott még volt hagyma, meg uborka, itt meg nincs semmi! Elcsitul ott a mennyben.

Mózes csak erre készül, hogy énekelni és zengeni fog a szívében. Pedig szívében megmaradhatott volna az indulat, harag, keserűség. A 90. zsoltárban így imádkozik: „Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és hiábavaló fáradtság.” Énekének a végén pedig azt olvassuk, hogy nincs a szívében keserűség, neheztelés. Miért? Azért, mert betölti őt az Úr hatalmas volta, lénye és irgalma.

Még egy verset hadd olvassak, az 5Móz 32,30 verset, ahol azt mondja: „Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklájuk!” Az egyik kőszikla nagybetűvel van írva, a másik kisbetűvel. A „mi Kősziklánk” van nagybetűvel írva, mert Mózes már tudja hit által, hogy ez a Kőszikla pedig a Krisztus. Vagy amikor a Mózes könyvében az angyal nagybetűvel van írva, az azért van, mert Krisztusra vonatkozik. Amikor azt mondja, hogy „ő a mi Kősziklánk”, azt nagybetűvel írja azért, mert tudja, hogy a pogány népeknek vélt kőszikláik vannak, vélt erősségeik, meg reménységeik, de azokat nem kell nagybetűvel írni, mert azok nem tulajdonnevek, csak köznevek.

Mózes énekéből tanuljuk meg tehát azt nagyon, hogy kezdjük el dicsérni Izráel Istenét! Milyen szép, hogy Mózes nem a népet dicséri, hogy micsoda nép, milyen ügyes; megél még a jég hátán is; hanem az ő Istenét dicséri, hogy milyen Istene van ennek a népnek: „Ő a te segítőd, pajzsod és dicsőségednek fegyvere!”

Nézzük röviden Mózes áldását a 33. fejezetből, amikor egyesével Izráel törzseit megáldja! Amikor Jákob annak idején megáldja a fiait, akkor mindegyikről elmondja azt a rosszat, ami a valóság, az igazság. Szívüknek indulatait, bűneiket, amelyeket elkövettek, és a közepe felé fel is sóhajt Jákob, hogy „szabadításodra várok Uram”, mert ha ezeket meg nem szabadítod, akkor végük!

Mózes ebben a 33. fejezetben semmi rosszat nem ír. Prófétál a jövőre vonatkozó dolgokról, amik majd be fognak következni. Nem arról, hogy mik voltak, hanem arról, hogy mik lesznek. Tudniillik, Isten terveit, ígéreteit és szándékát az emberek bűne és gonoszsága nem fogja akadályozni! Hogy végbemenjen az, amit ő tesz, annak senki nem állhat ellene! Lehet, hogy valaki alkalmatlanná válik, elesik a bűnben, parázñaság vagy valami más bűn lesz az életében, de Isten terve végbe fog menni. Az, amit Ő megígért, és amit megmondott. Nem a múlttal foglalkozik Mózes, pedig 120 évesen foglalkozhatott volna a múlttal, hogy mi volt egykor. Nem a tapasztalatait mondja el, hanem azt, hogy mi lesz az eljövendőben: Isten meg fog áldani benneteket!

Ebből az áldásból vegyük el azt, hogy olyan Istenünk van, aki a bűnt megbocsátja, és elengedi népe maradékának vétkeit! Olyan jó, hogy ezt épp most lehet elmondani, amikor az úrasztala meg van terítve! Olyan Jézusunk van, aki azt mondta az asszonynak, hogy „én sem kárhoztalak téged, eredj el, és többé ne vétkezzél!” Felelős vagy azért, hogy többé ne vétkezzél, de én téged felmentelek, mert a váltságot kifi-

zettem, bűneidet elrendeztem! Aki ezt tudja, hogy bűneit Jézus Krisztus elrendezte, az nyugodtan és bátran tekinthet az eljövendőbe, hogy Isten áldásában lesz része!

És végül Mózes haláláról is legyen szó! Van azért ebben egy-két olyan gondolat, amit feltétlenül meg kell osztanom veletek! Amikor Mózes felmegy a Piszga tetejére, ahol meg fog halni, ki van vele? Isten van vele, Ő van mellette. Olyan sokszor hallottam azt is a szolgálati időmben, mikor valaki azt mondta: tetszik tudni, azért az volt a jó, hogy amikor meghalt a nagypapa, a nagymama, édesanya, édesapa, valamilyen közeli hozzátartozó, akkor ott voltunk mellette, fogtuk a kezét! Ez bizonyára fontos, hogy nem elzárva volt a beteg, mint most a Covid idején, ha valakit bevitték a kórházba, nem is lehetett látogatni! Ott voltunk mellette, énekeltünk, imádkoztunk és fogtuk a kezét.

Elgondoltam, hogy Mózesnek nem volt, aki fogja a kezét! Mózesnek a Piszga-hegy tetején nem volt, aki törölgesse a homlokát, vagy egy kis spatulára csavart vattával, ahogy szoktuk a beteg nyelvét vagy az ajkait egy kicsit megvizezni, mert már olyan cserepes. De Mózes ott volt az Úr! Tehát, ez a jó halál, amikor valaki mellett az Úr van ott! Nem biztos, hogy az a halál jó, legfeljebb a halálhoz vivő út könnyebb, ha ott vannak a szeretteink, de a halál pillanatában csak az a jó nekünk, amikor az Úr van ott mellettünk!

De tudjátok, azért Mózes nemcsak a Piszga-hegy tetején van az Isten jelenlétében, hanem miután az Úr elhívta, ő már abban a korban is az Úr társaságában volt! Tehát, ő már fiatal korában kereste az Úr társaságát! Tudjátok, hogy honnan látjuk ezt? Az ígéből, hogy „inkább választotta az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét”, mert ő már akkor is azt mondta: ennek az Istennek a társaságát akarom keresni! És hol van ez az Isten? Az ő népe között!

Tegnap az egyik csatornán ment a „Ben-Hur” című film, és azt a részletet láttam, amikor a római parancsnok, akit megmentett az ütközetben, fiává fogadja. Neki adja a gyűrűjét, és azt mondja: tied a nevem; tied a rangom; te vagy minden vagyonomnak, minden birtokomnak az örököse. A film vége felé már, amikor Poncius Pilátus lesz Júdea helytartója, akkor támad köztük egy kis nézeteltérés, és ez a Ben-Hur azt mondja: én nem vagyok római! Én nem Áriusz fia vagyok, hanem Juda Ben-Hur, és visszaadja a gyűrűt. Vidd vissza Áriusznak, mert én nem római polgár akarok lenni! Én ehhez a néphez tartozom, amely „meghajszolt, megvetett, de szent megújulásért és békéért eped”, hasonlóan Mózeshez! Aztán továbbviszi Isten, és hitre jut valószínűleg, mert Jézus keresztyénül látja, hogy az, akit megfeszítettek, úgy imádkozott, hogy „Atyám, bocsáss meg nekik – amit ő nem tudott –, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Valószínűnek tartjuk, hogy hitre jutott.

Testvéreim, legyen nagy figyelmeztetés a számunkra, hogy ne csak a halálunk percében keressük Isten társaságát, jelenlétét, hanem már korábban, az életünk folyamán! Velünk vándoroljon utunkon az Úr Jézus, ez a mi Istenünk! Vezessen bennünket! Már itt keressük, mert Mózes is élete folyamán kereste Isten társaságát!

Aztán arról is hadd szóljak, hogy Mózes megláthatta az ígéret földjét, szemei meg nem homályosodtak, de Mózesnek nemcsak ez volt fontos, hogy meglátta az Ígéret földjét, hanem az, hogy előtte már sokkal hamarabb meglátta Isten hűségét. Nem azt, hogy mit kaphat Izráel népe, hanem azt, hogy hogyan volt Izráel népéhez hű ez az ő Istene. Ez az Isten, akit ő szolgál, szeret, akit ő imád. Nem mehet be ugyan Kánaán földjére, mert Isten így döntött. És testvéreim, hiába mondja Isten ígéje, hogy nem támadt olyan próféta azóta sem Izráel népe között, mint Mózes volt, de ő is ka-

pott büntetést! Vegyük komolyan, hogy Isten legnagyobb és legszentebb szolgálói sem büntelenek, és ők is büntetést érdemelnek!

Milyen büntetést kap Mózes? Csak ideig való büntetést. Ő már örökkévaló büntetést nem kap. Van ideig való büntetés, és van örök büntetés, amivel sújtja Isten a bűnt. Megláthatja ugyan a földet, de nem mehet be oda, mert Isten figyelmezteti: Mózes, te nem voltál tökéletes! Mégis, nem erre a földre viszi be, hanem beviszi az Ő országába. Ideig való büntetése lehet valakinek, de a hívők felett, az Úr gyermekei felett, örök büntetés már nincs, mert attól Jézus Krisztus az övéit megszabadította. Váltása által hirdeti nekünk az úrvacsora, hogy nem megyünk a kárhozatra, nem megyünk az ítéletre, mert átmentünk halálból az életre, sötétségből a világosságra. Azok közt vagy-e, akik nem kapnak már örök büntetést, hanem bűnért való elégtételben, Jézus Krisztus drága vére megmosott már, és elfedezte a bűneidet? Mózes aztán úgy hal meg, mint Isten szolgálója, pedig emlékeztek, úgy indult, mint királyi herceg. Úgy indult, mint a fáraó leányának fia, és mégis úgy hal meg, mint az Isten szolgálója.

Néhány éve temettem Debrecenben egy kedves, hívő lelkipásztort, és azt az ígét olvastam a temetésen a Cselekedetek könyvéből, amikor Pál apostol így foglalja össze az életét, hogy „az Úrnak szolgáltam”, és elmondtam ott: testvéreim, ennek a lelkipásztornak soha nem volt semmilyen rangja, titulusa, semmilyen beosztása, és mégis a legnagyobb volt, mert az Úrnak szolgált. Az Úrnak szolgált egy kicsi gyülekezetben, aztán egy picivel nagyobb gyülekezetben, ahol a lakásuk sem volt összkomfortos, ők még a kútra jártak vízért. De egyet el lehetett mondani: az Úrnak szolgált!

Mózes nem mehetett be Kánaán földjére, de az Úr mit ígér az övéinek? Azt mondja a Jn 12,26-ban az Úr Jézus: „Aki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.” A 467. énekünkben énekeljük: „Már szolgálád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál; Más Uram nincsen jól tudom, Mert bűnből kihozál.” Majd később: „A bűn szolgálja gyáva rab, A Krisztusé szabad.”

Hogyan akarunk meghalni testvéreim? Ne higgyétek, hogy ez csak az időseknek szól! A fiataloknak is éppen úgy szól. Hogyan akarunk majd meghalni? Úgy, mint az Úr szolgálói, akikről nem lehet elmondani, hogy volt rangjuk, kitüntetésük, oklevelük talán, tíz doktorátusuk, de az Úrnak szolgáltak? Az Úr szolgáljaként boldog vagyok, hogy neki szolgálhattam, mert annak a Jézusnak szolgáltam, aki azért jött, hogy ő szolgáljon. Aki szolgai formát vett fel, amikor testté lett, és életét adta váltságul sokakért, az Úr szolgáljaként. Azzal kezdtem, hogy nem Mózes haláláról szeretnék beszélni, mert a Zsidókhoz írt levél figyelmeztet bennünket, hogy ne a haláláról beszéljünk, hanem arról, hogy az életük végén hogyan hittek a hithőseink: figyelmeztetvén életük végére!

Most figyeltünk Mózes életének végére, énekére, szabadítására, de egy kicsit kitekintettünk az egész szolgálatára. „Kövessétek hitüket!” Nem azt mondja a Biblia, hogy majd ti is így fogtok meghalni 120 évesen, jó látással, hallással, teljes erőben, hanem követni kellene a hitüket! Azt érdemes követni. Ne is őket kövessétek, mert nem lehet mindenben követni őket, de a hitüket igen, amennyiben hittek! Olyan szép nekem, mikor Isten megdicséri a bábák hitét! Nem azt, hogy hazudtak. Azt nem tudja megdicsérni, de a hitüket igen, hogy félték Istent. Nem azt mondja Isten, hogy de jól tették ezek a bábák; de hogy ott volt szívükben az istenfélelem, azt meg lehet dicsérni!

Hadd fejezzem be azzal, hogy azt írja az ige: nem támadt nagyobb próféta Mózesnél! De nekünk olyan jó, különösen most az úrasztali közösségben, hogy támadt nagyobb szabadító Mózesnél! Lehet, hogy próféta nem támadt nagyobb, de támadt nagyobb szabadító, akit Isten azért küldött, hogy népét megszabadítsa annak bűneiből! Nem csak Izráelt, hanem minden nemzetből, népből, nyelvből mindazokat, akik kedvesek őelőtte.

Nézzétek meg, hogy mit olvasunk az igében! Azt mondtam, hogy Mózes a Piszga tetején ott van Isten társaságában. Úgy hal meg, hogy mellette van Isten. A mi Urunk Jézus Krisztus hogyan halt meg, milyen társaságban volt, amikor meghalt? Bűnözők társaságában volt, jobbról és balról. Olyan társaságban, amely őt leköpte, csúfolta, megverte, töviskoronázta. Ilyen társaságban halt meg Jézus. Mózesrel ott van Isten a Piszga tetején, Jézus meg felkiált a kereszten: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Testvérek, ha ez valakit nem indít bűnbánatra, akkor nem tudom, hogy mi indítaná! Ha erre nem kezd el valaki könnyezni és sírni, hogy mily nagy szeretet, hogy Jézus vállalta, hogy ne úgy haljon meg, mint Mózes, aki mellett ott volt Isten, beszélt vele, hanem úgy, hogy nincs vele az Isten, hanem elhagyja őt! Mózesnek kedvezett Isten, de az ő Fiának nem kedvezett – mondja az ige –, hanem őt mindnyájunkért odaadta. Mózesnek kedvezett Isten még a halálban is, az ő Fiának viszont nem kedvezett már életében sem, mert elküldte a kínra és halálra. Mózes Isten társaságában lehetett a halál perceiben, de olyan jó, hogy ő életében is már az Úr társaságában volt!

Ezért legyünk mi is élünkben az Úr társaságában, hogy halálunk idején is reménységünk lehessen! Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, de boldogok, akik élnek, és neki élnek! Ezért szolgáljuk az Urat hálaadással, odaszánással, életünk megújulásával, bűneink megbánásával! Kérjük őt, hogy vándoroljon velünk utunkon a mi drága Megváltónk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük, áldva és dicsérve téged, mert így munkálkodtál Mózes és az akkori nép életében, és köszönjük, hogy módszered nem változott azóta sem. Ugyanúgy hívsz ki embereket életre, és ugyanúgy indulnak el a te követésedre, Urunk. Ugyanúgy vannak, akik azt mondják, hogy kicsoda hallgathatja ezt, és elmennek, elhagynak, elfutnak, megtámadnak, megtagadnak, de vannak olyanok is, akik beállnak, követnek, szolgálnak, és azt mondják: „Vedd elmém, lelkem és szívem, Hadd adjam néked mindenem, Hogy kedves légyek néked!”

Engedd meg, Urunk, hogy ezt a társaságot ne a halálunkkor keressük, vagy életünk elmúló idejében, hanem keressük egész életünkben a te jelenlétedet, amely megvidámít, éltet, bátor szívet ad! Köszönjük neked, Urunk, hogy nem kaphatunk örökkévaló büntetést Jézusért, mert őt már megbüntetted pokol kínjaival, a kárhozat mélységével azért, hogy bennünket kivonj és kivegyél onnan. Köszönjük, hogy ezért nincs kárhoztató ítélet ellenünk.

Hadd imádkozzunk hozzád, Urunk, a betegekért! Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük a gyászolókat, és azokat is, akik a héten búcsúztak szeretteiktől. Kérünk téged, hogy adj vigasztalást, az örökélet fényét, Jézus feltámadásának erejét az itt maradtaknak, hogy ők is keressék a te társaságodat! Keressék a te jelenlétedet a gyülekezet közösségében, ahol itt vagy, mert a te nevedben van együtt a gyülekezet. Imádkozunk

azért, Urunk, hogy szüntesd meg a járványt! Köszönjük, hogy tiéd minden hatalom, az e feletti hatalom is. Add, hogy tanuljunk belőle, minél többen hozzád térjenek és veled éljenek!

Ámen.

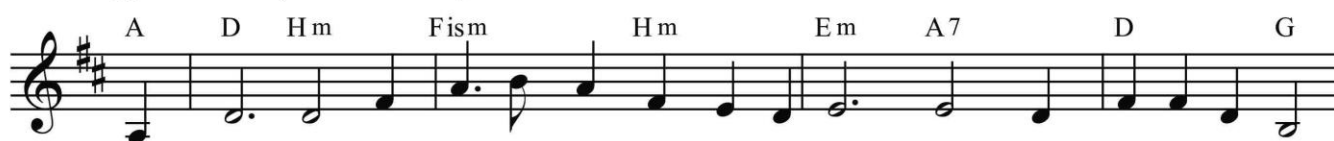
656

Megváltva!

✂ Crosby, Fanny Jane (1820-1915)

🎵 Butler, A. L. (1933-)

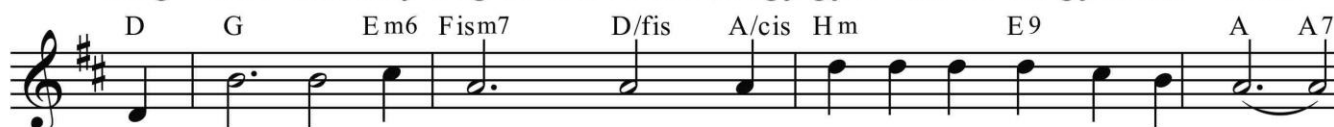
✂ Nagy József (1915-1985)

Meg - vált - va! Mily bol-do-gan val-lom a Bá - rány szent vé-re á-rán.

Meg - vált - va! Mily vég-te-len ál-dás, hogy gyer-me-ke va-gyok im - már.

Refr. Meg - vált - va, meg-vált - va! Ó, há-la né-ked, jó A - tyám!

Ke-gyel-med oly vég-te-len gaz-dag, a szí-vem csak té-ged i - mád.

2. Megmentve! Most áldom az Urat, és éneklek új éneket,
Mert fénye a lelkembe ragyog, s megújítja életemet.
Megváltva, megváltva! Ó, hála néked, jó Atyám!
Kegyelmed oly végtelen gazdag, a szívem csak téged imád.

3. Megváltóm! Csak téged imádlak, és hódolva porba hullok.
Ím, zeng, zeng a hódolat hangja, míg előtted leborulok.
Megváltva, megváltva! Ó, hála néked, jó Atyám!
Kegyelmed oly végtelen gazdag, a szívem csak téged imád.